Vlaamse Regering

DE MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING

NOTA AAN DE VLAAMSE REGERING

Betreft: Standpuntbepaling ontwerp van wet en KB's betreffende noodplanning en crisisbeheer

Samenvatting
Met toepassing van artikel 6, §4, 8°, BWHI, bepaalt de Vlaamse Regering haar standpunt t.a.v. de volgende documenten die principieel goedgekeurd werden door de federale ministerraad op 22 december 2023:

- het voorontwerp van wet betreffende noodplanning en crisisbeheer;
- het ontwerp van Koninklijk besluit tot vaststelling van het nationaal noodplan;
- het ontwerp van Koninklijk besluit betreffende de noodplanning en het beheer van noodsituaties op het gemeentelijk en provinciaal niveau

1. BELEIDSVELD

Beleidsdomein: Kanselarij, Bestuur, Buitenlandse Zaken en Justitie
Beleidsveld: Ondersteuning Vlaamse Regering

2. INHOUD

A. CONTEXT

Overeenkomstig artikel 6, §4, 8°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen worden de gewestregeringen betrokken bij het ontwerpen van de regels betreffende de organisatie en de werking van het nationaal crisiscentrum.

Bij brief van 22 december 2023 vraagt de federale minister van Binnenlandse Zaken, Institutionele Hervormingen en Democratische Vernieuwing om schriftelijk feedback te bezorgen tegen 31 januari 2024.

De teksten kaderen in het codificatieproject betreffende noodplanning en crisisbeheer, dat tot doel heeft een geharmoniseerd juridisch kader te vormen voor de noodplanning en het crisisbeheer op het Belgisch grondgebied, en dat zo de crisisrespons bij de verschillende bevoegde actoren beoogt te harmoniseren en hun samenwerking te optimaliseren. De noodzaak om een dergelijk kader uit te werken vloeit voort uit verschillende vaststellingen na de crisissen waarmee ons land de voorbije

jaren werd geconfronteerd en uit de aanbevelingen die in dat verband door verschillende (parlementaire onderzoeks)commissies werden geformuleerd.

Het codificatieproject omvat een voorontwerp van wet dat de algemene principes bevat, alsook twee uitvoeringsbesluiten, namelijk een koninklijk besluit dat de noodplanning en het beheer van noodsituaties op gemeentelijk en provinciaal niveau verder organiseert (i.e. een actualisatie van het koninklijk besluit van 22 mei 2019) en een koninklijk besluit dat het geactualiseerd nationaal noodplan vaststelt (i.e. een herschrijving van het koninklijk besluit van 31 januari 2003).

B. BESPREKING

Algemeen: Bevoegdheid

De "beleidscoördinatie van de noodsituatie" is volgens de Raad van State te beschouwen als een aspect van de (residuaire) federale bevoegdheid inzake civiele veiligheid en/of civiele bescherming[1].

De Raad van State en de bijzondere wetgever erkennen ook dat het "crisisbeleid" niet uitsluitend tot de bevoegdheid van de federale overheid behoort en dat het aan elke overheid toekomt om binnen de grenzen van haar eigen materiële bevoegdheid een crisis te bestrijden[2].

Daaruit leidt de Raad van State het standpunt af dat de federale coördinatiebevoegdheid niet ruim mag worden geïnterpreteerd en dat de federale overheid daaruit niet de bevoegdheid put om bevoegdheden van de deelstaten over te nemen of de deelstaten verplichtingen op te leggen over de wijze waarop hun bevoegdheden dienen uit te oefenen. De uitoefening van de federale coördinatie-bevoegdheid kan er slechts toe strekken om de activiteiten die de verschillende bevoegde overheden inzake het crisisbeheer uitoefenen te "coördineren" door bv. overlegorganen te creëren waaraan de verschillende overheden uitgenodigd worden om deel te nemen.

Volgens de memorie van toelichting, is dat laatste een van de doelstellingen van het wetsontwerp: de basis leggen voor de samenwerking met de gefedereerde entiteiten dat in een later stadium nog verder zou kunnen worden verduidelijkt en versterkt in de vorm van samenwerkingsakkoorden.

In het wetsontwerp wordt de betrokkenheid van de deelstaten vormgegeven door de mogelijkheid voor de federale overheid om de samenstelling van bepaalde organen die een rol spelen in het crisisbeheer, samen te stellen met toepassing van **artikel 92ter BWHI**.
Artikel 92ter, eerste lid, bepaalt:

> *"Bij in Ministerraad overlegd koninklijk besluit, genomen na akkoord van de bevoegde Regeringen, regelt de Koning de vertegenwoordiging van de Gemeenschappen en de Gewesten, naargelang van het geval, in de beheers- of beslissingsorganen van de nationale instellingen en organismen, onder meer met een adviserende en controlerende taak, die Hij aanduidt."*

Dat is het geval voor:

1° de gemeentelijke, provinciale en nationale veiligheidscellen, de gemeentelijke en provinciale coördinatiecomités en de nationale crisiscellen (artikel 8)
2° de sectorale overheden (artikel 11).

Maar van de mogelijkheid om de vertegenwoordiging van de deelstaten bij KB te verankeren, wordt geen gebruik gemaakt in de voorliggende ontwerpen:

[1] advies 68.936 van 7 april 2021, randnummer 44
[2] O.m advies 68.936 van 7 april 2021, randnummer 45 en Parl.St., Senaat, 2013-2014, nr. 5-2232/5, p. 248-249.

- De samenstelling van de nationale veiligheidscel en de nationale crisiscellen wordt geregeld bij het ontwerp KB tot vaststelling van het nationaal noodplan (resp. in artikel 2 en in de bijlage), de samenstelling van de gemeentelijke en provinciale veiligheidscellen in het ontwerp KB betreffende de noodplanning en het beheer van noodsituaties op het gemeentelijk en provinciaal niveau

  Beide zijn gewone KB's waarin dus, vanwege het autonomiebeginsel, alleen kan bepaald worden dat federale organen de mogelijkheid hebben om deelstatelijke vertegenwoordigers uit te nodigen om deel te nemen.
  De effectieve vertegenwoordiging van de deelstaten kan alleen met toepassing van artikel 92ter BWHI of bij samenwerkingsakkoord geregeld worden, en dat veronderstelt het akkoord van de gemeenschappen en gewesten met de voorgenomen regeling.

  In tegenstelling tot wat artikel 6, §3, van het wetsontwerp voorschrijft, is de nationale veiligheidscel dus geen interfederaal orgaan.

  Nochtans is het, volgens het noodplan (punt 4.1.4) de bedoeling dat de coördinatie van het crisisbeheer "*kan inhouden dat de federale overheid, met instemming van de gefedereerde entiteiten, maatregelen neemt om de uitoefening van de bevoegdheden van deze laatsten te ondersteunen of dat de gefedereerde entiteiten, met instemming van de federale overheid, maatregelen nemen om de uitoefening van de federale bevoegdheden te ondersteunen*". Vanuit bevoegdheidsrechtelijk standpunt, kan dat uiteraard alleen als de bevoegde vertegenwoordigers van de deelstaten op effectieve wijze deelnemen aan het beslissingsproces.

- Voor de aanwijzing van de sectorale overheden, vermeld in artikel 11 van het wetsontwerp, verwijst men in de memorie van toelichting naar de sectorale overheden die door of krachtens de wet van 1 juli 2011 betreffende de beveiliging en de bescherming van kritieke infrastructuren, of de wet van 7 april 2019 tot vaststelling van een kader voor de beveiliging van netwerk- en informatiesystemen van algemeen belang voor de openbare veiligheid, werden aangewezen.

  Hoewel de opgesomde sectoren (energiesector, vervoerssector, productie, verwerking en distributie van levensmiddelen, drinkbaar water, elektronische communicatiesector, digitale infrastructurensector; volksgezondheidssector, en financiële sector) minstens gedeeltelijk betrekking hebben op aangelegenheden die tot de materiële bevoegdheid van de deelstaten behoren, is er tot nu toe slechts 1 interfederaal orgaan aangewezen als sectorale overheid, namelijk voor de drinkwatersector[3].

  Alle andere sectorale overheden zijn federale instanties, eenzijdig aangewezen bij wet of gewoon KB, ook al zijn ook de deelstaten materieel bevoegd voor de betrokken sector. De Vlaamse Regering heeft overigens om die reden negatief advies gegeven over het voorontwerp van koninklijk besluit tot uitvoering van de artikelen 13, 24 en 25 van de wet van 1 juli 2011 betreffende de beveiliging en bescherming van de nationale en Europese kritieke infrastructuren voor de sector Vervoer, deelsector spoorvervoer[4] (VR 2015 1610 DOC.1051/1).

[3] Koninklijk besluit 1 juli 2020 houdende oprichting en organisatie van het Nationaal Comité voor de beveiliging van de levering en distributie van drinkwater: http://www.ejustice.just.fgov.be/eli/besluit/2020/07/31/2020203270/justel

[4] Dat later het KB van 19 februari 2016 werd

De samenwerking tussen de federale overheid en de deelstaten bij de aanpak van crisissituaties wordt bij voorkeur geregeld bij samenwerkingsakkoord, zoals herhaaldelijk gesuggereerd werd door de Raad van State[5]. De wenselijkheid van samenwerkingsakkoorden, onder meer met betrekking tot de organisatie van het politiek overleg in de context van een nationale crisis, wordt overigens ook bevestigd in de memorie van toelichting.

Om te voorkomen dat de vooropgestelde "interfederalisering" van het crisisbeheer in de praktijk dode letter blijft, en om te bekomen dat de deelstaten reële invloed kunnen uitoefenen op beslissingen over crisismaatregelen die de materiële bevoegdheden van de deelstaten impacteren, is het aangewezen dat de goedkeuring of de inwerkingtreding van het wetsontwerp gekoppeld wordt aan de goedkeuring van de noodzakelijke samenwerkingsakkoorden.

Het belang van de goedkeuring van de noodzakelijke samenwerkingsakkoorden is bovendien ruimer dan enkel de maatregelen in tijden van crisis. Zoals de memorie van toelichting terecht weergeeft, beperkt het crisisbeheer zich niet tot het ingrijpen tijdens de noodsituatie of de nationale crisis zelf. De risicocyclus omvat ook fasen als preventie, evaluatie en herstel. Dit voorontwerp van wet sluit een aantal fasen uitdrukkelijk uit (zoals preventie) en regelt - net zoals de maatregelen in tijdens van crisis - andere fasen enkel vanuit een federaal oogpunt. De risicocyclus lijkt omwille van bevoegdheidsmotieven opgedeeld te worden en wordt slechts ten dele geregeld. Niet alleen omwille van de overlap tussen de federale residuaire bevoegdheden en de materiële deelstatelijke bevoegdheden, maar ook omwille van de noodzaak de gehele risicocyclus als een geheel te beschouwen, is het aangewezen dat dit wetsontwerp gekoppeld wordt aan de noodzakelijke samenwerkingsakkoorden.

Het is immers wenselijk voor de optimale coördinatie van een crisis dat deelstaten zo vroeg mogelijk in de risicocyclus betrokken worden. Op die manier heeft men de nodige voorkennis en kunnen de actoren met volledige kennis van zaken beslissen over voorgestelde maatregelen voor crisisvoorbereiding en -beheersing. Dit doet niet af aan de coördinatiebevoegdheid van het federale niveau., die focust op (maatschappelijke) veiligheid. Voor de ganse risicocyclus prevaleert de nauwe wisselwerking tussen de veiligheidsgerelateerde en sectoreigen aspecten. Het gaat veelal om *wicked issues*. Voor de grondgebonden deelstaatmateries is er de noodzakelijke vrijwaring van het 'build back better'-principe. Dit vereist een specifiek daaraan verbonden deelstaatbeleid. Voor de persoonsgebonden materies kan bij voorbeeld het educatieve en organisatorische crisisvoorbereidingsluik specifiek deelstaatbeleid vereisen. Een samenwerkingsakkoord kan een effectieve operationele samenwerking en informatiedeling regelen. Uit ervaringen uit de praktijk blijkt dat er op dat vlak een leemte is.

De wijze waarop de deelstaten actueel slechts beperkt betrokken worden bij de omzetting van de NIS2- en CER-richtlijn of in het kader van de nationale weerbaarheid toont aan dat de klemtoon op de federale residuaire bevoegdheid hinderlijk kan zijn voor de uitoefening van de materiële deelstatelijke bevoegdheid en een adequaat antwoord in het licht van de gehele risicocyclus kan verhinderen. Het voorontwerp van wet vermeldt in de memorie wel een goede intentie, maar deze intentie wordt niet juridisch vorm gegeven. Opnieuw kan verwezen worden naar de vermelde maar niet toegepaste techniek van artikel 92ter BWHI of de noodzaak van samenwerkingsakkoorden.

Opmerkingen bij de tekst van het voorontwerp van wet

<u>Artikel 2</u>

[5] o.a. advies nummer 53.018 van 13 mei 2013 over een ontwerp van koninklijk besluit 'houdende de gezondheidscontrole van het internationale verkeer': "*De Raad van State wenst ten slotte de aanbeveling in herinnering te brengen die hij reeds heeft geformuleerd in de voormelde adviezen 38.381/3 en 40.537/3 om een samenwerkingsakkoord te sluiten met de gemeenschappen, en eventueel ook met de gewesten, met het oog op een integrale aanpak van crisissituaties inzake volksgezondheid.*"

Het begrip “vitale belangen” werd vastgelegd in de Nationale Veiligheidsstrategie van de Nationale Veiligheidsraad. Hierbij werden echter geen deelstaten betrokken. “Openbare orde” werd overgenomen uit de oorspronkelijke definitie van “vitale belangen” en vormt de grondslag voor de bevoegdheid van de federale Staat. Artikel 2 voegt echter nog andere elementen toe aan de definitie van “vitale belangen”, waar voor de bevoegdheidsgrondslag minder duidelijk is. Een aantal van deze “vitale belangen” behoort deels of zelfs overwegend tot de deelstaatbevoegdheden. De grondslag van de andere elementen moet dus expliciet verduidelijkt worden in de Memorie van Toelichting.

Andere begrippen, zoals “nationaal incident”, worden in de definities noch in de bepalingen ten gronde duidelijk afgebakend. Een “nationaal incident” en de graad van ernst er van worden niet duidelijk omschreven. Het verschil met een operationeel probleem binnen de bedrijfsvoering van een deelstatelijke dienstverlening is niet duidelijk. Een “nationaal incident” kan nochtans bepaalde federale mechanismen in werking zetten, waaronder een federaal geregelde sectorale ondersteuning. Het is van belang, in het kader van de normale operationele uitoefening van deelstaatbevoegdheden, dat de lijnen van het “nationaal incident” scherp getrokken worden. Ook in dit verband kan verwezen worden naar het nut en de noodzaak van samenwerkingsakkoorden.

Artikel 3

In bepaalde gevallen wordt een gebeurtenis in het buitenland ook beschouwd als een nationaal incident. In dergelijk geval zal de minister van Buitenlandse Zaken worden betrokken. Het is aangewezen in de Memorie van Toelichting eveneens te verduidelijken dat ook de regionale ministers van Buitenlandse Zaken betrokken zullen worden, indien maatregelen moeten worden genomen die onder hun bevoegdheid vallen. De aandacht die besteed wordt aan het respect voor de bevoegdheden op intrafederaal vlak zou er in de ook moeten zijn op interfederaal vlak.

De artikelsgewijze bespreking verwijst bij dit artikel naar het feit dat de “bij de nationale crisis betrokken partner zijn bevoegdheden blijft behouden en in het kader van zijn bevoegdheden de maatregelen neemt om de in het kader van deze wet genomen beslissingen uit te voeren”. Bij deze overweging stelt zich de vraag hoe dit zich verhoudt tot de bevoegdheid van de minister van binnenlandse zaken in het kader van de wet van 15 mei 2007 betreffende de civiele veiligheid die door dit voorontwerp niet geraakt wordt. Daarnaast moet er - voor wat de deelstaten betreft - op gewezen worden dat zij geen juridisch arsenaal hebben dat toelaat materiële maatregelen te nemen zoals een burgemeester, gouverneur of minister van binnenlandse zaken dit kunnen. Ook een dergelijk hiaat onderstreept de noodzaak van tijdige betrokkenheid van en informatiedeling met de deelstaten vanaf het begin van de risicocyclus.

Hoofdstuk 2. De bevoegde actoren

In de Memorie van Toelichting wordt verduidelijkt dat in deze wet enkel de fasen van de risicocyclus zijn opgenomen die bij de voorbereiding en het beheer een rol spelen. Preventie wordt uitgesloten, omdat dit ook betrekking heeft op “andere bevoegdheden”. Zoals hier boven reeds beschreven, is er zowel voor, tijdens als na een crisis nood aan effectief en gepast overleg tussen de verschillende actoren, zodat er geen inbreuken zijn op het prevalerend deelstaatbeleid dat reeds veiligheidspreventie omvat. De noodzaak om dit te regelen met samenwerkingsakkoorden werd reeds vermeld.

Art. 6

De uitwerking van de samenstelling van de nationale veiligheidscel en de werking er van, gaan minder ver dan de artikelsgewijze bespreking weergeeft. Op een aantal terechte noden uit de artikelsgewijze

bespreking, die zich vandaag reeds manifesteren, komt in de beschikkingen uit het voorontwerp geen antwoord.

Dit artikel bepaalt ook de aanduiding, rol en plaats van de referentiepersoon inzake herstel. Deze fase, de nazorg- of herstelfase, kan bij uitstek gelinkt worden aan deelstaatbevoegdheden. Niettemin is de referentiepersoon het aanspreekpunt van de federale minister van binnenlandse zaken na de opheffing van de federale fase. Deze tekst sluit niet uit dat het eigenlijke herstel alsnog bij de deelstaten terecht komt. Hoewel het aan te bevelen is tijdig de herstelfase voor te bereiden, geldt ook hier dat een tijdige betrokkenheid van de deelstaten noodzakelijk is. Ook hier kan verwezen worden naar de noodzaak van samenwerkingsakkoorden in plaats van een unilaterale federale aanpak. Zeker in het licht van de toepassing van het '*build back better'-principe*.

Art. 7

Bij de opdrachten beschreven in dit artikel wordt ook beroep gedaan op inbreng vanuit de deelstaten. We wensen te benadrukken dat het voor de deelstaten in het algemeen van belang is voldoende betrokken te worden bij deze opdrachten, ook wat kader, context en informatiedeling betreft. Zoals eerder aangehaald moet de gehele risicocyclus beschouwd worden. Preventie kan hier niet buiten worden gelaten. Preventie is een essentiële schakel van de risicocyclus. Daarnaast voeren de deelstaten deze opdrachten ook intern uit in het kader van hun eigen materiële bevoegdheden. Het is van belang dat dit alles voldoende op elkaar afgestemd is.

Art. 8

Dit artikel vermeldt de techniek van artikel 92ter BWHI. We stellen vast dat deze echter niet gebruikt wordt in de besluiten die samen met het wetsontwerp bezorgd werden.

Art. 11

Artikel 11 duidt aan in welke domeinen een sectorale overheid wordt aangeduid door de Koning. We stellen vast dat een aantal van deze domeinen grotendeels of zelfs exclusief tot de materiële bevoegdheid van de deelstaten behoren.

De vraag stelt zich in welke mate de toepassing van artikel 92ter BWHI, dat in essentie de deelstaten kan verplichten deel uit te maken van de beheers- of beslissingsorganen van de nationale instellingen, een rechtsgrond kan zijn om instellingen op te richten die ten dele of exclusief deelstaatbevoegdheden behelzen.

Art. 12

Dit artikel regelt de taken en opdrachten van de sectorale overheden of laat deze de uitwerking van nadere regels over aan de Koning. Dit hangt samen met de vraag naar de rechtsgrond voor het oprichten van deze sectorale overheden.

Gelet op de reeds geschetste algemene problematiek van het ontbreken van een globaal kader voor de gehele risicocyclus, wijzen wij op gelijkaardige problemen die zich zullen stellen op sectorniveau.

Terugkoppeling naar en informatiedeling met het NCCN en de gouverneurs zou voorzien worden. Een terugkoppeling naar de materieel bevoegde overheid, die ook bevoegd is voor de operationale werking binnen deze sectoren, komt echter niet in de teksten voor.

Art. 13

Dit artikel laat de samenstelling, opdrachten en werking van de sectorale crisiscellen over aan de Koning. Ook hier geldt dat de federale overheid de regeling volledig op zich neemt. Er wordt geen overleg of betrokkenheid geregeld, ondanks de hier boven reeds geschetste problematiek..

Art. 23

Artikel 23 regelt de sectorale noodplannen en -procedures. Het is niet duidelijk hoe dit zich verhoudt tot de reeds bestaande plannen en interne procedures die opgemaakt worden en werden in het kader van de normale operationele bedrijfsvoering. Er moet vermeden worden dat deze plannen opgemaakt in het bredere kader van de federale noodplanning te zeer afwijken van wat binnen de gewone bedrijfsvoering reeds gebeurt. In bepaalde sectoren bestaat dit risico door een te eenzijdig federale regeling. Ook hier geldt dat overleg en samenwerking noodzakelijk zijn. Deze worden best ook geformaliseerd.

Art. 24

De Koning bepaalt de categorieën van activiteiten of goederen die risico's met zich meebrengen. Er wordt niet vermeld hoe de deelstaten hierbij betrokken zullen worden voor hun bevoegdheden, wat nochtans wel wenselijk is.

Art. 32

Artikel 32 bepaalt de inzet van de nodige middelen voor de uitvoering van gemaakte afspraken en algemene strategie. Het is niet duidelijk hoe de samenloop van de materiële bevoegdheden van de verschillende deelstaten en federale bevoegdheid geregeld wordt. De deelstaten beschikken niet over een juridisch arsenaal hebben dat toelaat snel materiële maatregelen te nemen zoals een burgemeester, gouverneur of minister van binnenlandse zaken dit kunnen. Tijdige betrokkenheid en grondig overleg doorheen de volledige risicocyclus kunnen dit ondervangen.

In bepaalde gevallen kan de situatie in de praktijk sterk verschillen van het ene Gewest met het andere (net zoals de situatie per provincie kan verschillen). Dit kan het gevolg zijn van de aard van de crisis, van de aanwezige infrastructuur of van locatietypische elementen, van eerder genomen maatregelen, van het decretale kader of van de gewestelijke organisatie,... Er is echter geen gewestelijke fase in de noodplanning. Het verdient daarom voorkeur dat ook in dit voorontwerp rekening gehouden met een asymmetrische aanpak op nationaal niveau.

Afdeling 5. Specifiek administratief toezicht in het kader van een provinciale of nationale fase

Deze bepalingen bieden geen antwoord op de situatie dat er vanuit het gemeentelijk niveau of provinciaal niveau maatregelen zouden komen die in strijd zijn met de op basis van artikel 3 door de bevoegde Gewestelijke overheid genomen maatregelen. Het specifiek administratief toezicht zou ook voor deze situatie geregeld moeten worden.

Hoofdstuk 5. Evaluatie

Voor wat de evaluatie betreft, moet de noodzaak aan informatiedeling benadrukt worden. Om onder meer een *evidenced based,* degelijk preventiebeleid met ook relevante alerteringsmechanismen te vrijwaren, zijn de deelstaten noodzakelijk betrokken.

Hoofdstuk 6 herstel

Naast de eerder gemaakte opmerkingen inzake herstel, valt vooral artikel 49 op. Dit is vooralsnog eerder vaag in de afbakening van de bevoegdheid tegenover de deelstaten. De deelstaten worden uitgenodigd, maar de voorbereiding van het herstel zou volgens het voorontwerp door de federale overheid bepaald worden. Het is onvoldoende duidelijk wat bedoeld wordt met "de nadere regels voor de organisatie van de herstelperiode". Het kan niet de bedoeling zijn dat de federale overheid de organisatie en inhoud van het herstel bepaalt en vervolgens de deelstaten opdraagt deze federale beslissingen uit te voeren. Dit beukt bovendien in op prevalerend deelstaatbeleid dat het toekomstgericht 'build back better'-principe hanteert.

Dit hoofdstuk is opnieuw een illustratie van de absolute noodzaak tot overleg en samenwerking en het formaliseren ervan.

3. BESTUURLIJKE IMPACT

A. BUDGETTAIRE IMPACT VOOR DE VLAAMSE OVERHEID

Het voorstel van beslissing heeft geen weerslag op de begroting van de Vlaamse Gemeenschap.

Dit wordt bevestigd door het advies van de inspectie van financiën van … .
Het akkoord van de minister, bevoegd voor de begroting, moet dus niet worden ingewonnen.

B. ESR-TOETS

(niet van toepassing)

C. IMPACT OP HET PERSONEEL VAN DE VLAAMSE OVERHEID

Het voorstel van beslissing heeft geen weerslag op het personeelsbestand en de personeelsbudgetten, zodat het akkoord van de Vlaamse minister, bevoegd voor de interne dienstverlening van de Vlaamse overheid, niet vereist is

D. IMPACT OP DE LOKALE EN PROVINCIALE BESTUREN

- personeel: het voorstel heeft geen weerslag op gebied van personeelsinzet
- werkingsuitgaven: het voorstel heeft geen weerslag op de lopende uitgaven
- investeringen en schulden : het voorstel heeft geen investeringen als gevolg
- ontvangsten: het voorstel resulteert niet in bijkomende ontvangsten

Conclusie: het voorstel heeft geen weerslag op de lokale en provinciale besturen

4. VERDER TRAJECT

Het standpunt van de Vlaamse Regering zal door de minister-president aan de federale minister worden bezorgd.

5. VOORSTEL VAN BESLISSING

De Vlaamse Regering beslist:

De Vlaamse Regering beslist:

1° Een positief advies te geven op voorwaarde dat de opmerkingen en bedenkingen uit punt 2.B. ondervangen worden door het gelijktijdig afsluiten van de nodige samenwerkingsakkoorden om de optimale werking en coördinatie tijdens een crisis te kunnen garanderen.

2° minister-president van de Vlaamse Regering te gelasten deze beslissing ter kennis te brengen van de federale overheid.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Jan Jambon